

Spořádaný je po svém otci, mém prvním manželovi Miloši Hlavicovi, s nímž jsem studovala na pražské Divadelní fakultě Akademie múzických umění a později s ním nastoupila do Realistického divadla Zdeňka Nejedlého, jak se kdysi jmenovalo dnešní Švandovo divadlo na pražském Smíchově. Miloš byl také dokonalý, nepil, nekouřil, nepodváděl mě, byl výborný otec a pozorný manžel. Ano, nezasloužil si, že jsem ho podle opustila i s jeho rozkošným dvouletým synkem. Ale bylo to silnější než já, prostě jsem potřebovala, aby mě osud ztrestal a potrápil mě. A tak mi poslal do cesty Josefa Vinkláře!

Josef Vinklář, jemuž jsem říkala Pepek, je otcem mého mladšího syna. Moc jsem po něm toužila. Po deseti letech manželství jsem koukala do všech kočárků, na dětských hřištích hořce plakala a vůbec to se mnou šlo z kopce. A můj manžel Vinklář, kterého jsem též potkala jako všechny své životní partnery a lásky v Realistickém divadle, další dítě nechtěl a nechtěl. Jednoho syna totiž měl s mou předchůdkyní a rovněž naší kolegyní Janou Dítětovou.

Byl zatvrzelý jako ta nejtvrďší hornina, dokonce tvrdil, že už je na rodičovství starý. Bylo mu čtyřicet let! Nakonec jsem ho převezla. Ne, nepořídila jsem

si dítě s někým jiným, taková nejsem a ani bych to neunesla. Manželovi jsem se k úskoku spojenému s početím našeho synka přiznala až po šesti letech a zíral! Tohle že provedla ta tvárná, poslušná manželka? A jestli jste napnutí, cože jsem to provedla, neprozradím. Některá tajemství si prostě odnesu na onen svět, abych tam nešla s prázdnou.

Pravda je, že mě Vinklář nikdy neosočil, že mám dítě s jiným. Jednak dobře věděl, že nikdy, opravdu nikdy nelžu, a pak oba jeho synové – Jakub, kterého má s Janou Dítětovou, a náš Adam – si byli v dětství velmi podobní. Dlouzí blondáci. Muž snědý a černovlasý občas zálibně říkal: „Dělám dlouhý Švédáky.“

Oba moji synové jsou hezcí. Každý jinak. Marek, který se dral na svět, až mu otekly rty a na nožičkách měl prázdné faldy, nad kterými jsem plakala, že se nikdy nevyplní, do roka zkrásněl, zesílil a vážil dvanáct kilo. Nakonec jsme mu museli nařídit dietu, takže do školy chodil jenom s ovocem, nikoliv s houskou se salámem, ale jinak byl naprosto výstavní. Jednou nás spolu vyfotili a my dlouho viseli ve všech gynekologických čekárnách s nápisem: „Maminko, proč mě nechceš?“